

DEBRECZENI HIRLAP

POLITIKAI LAP

Előfizetési árak:			
Helyben:		Vidékre:	
Egész évre	12 korona	Egész évre	20 korona
Fél évre	6 "	Fél évre	10 "
Negyed évre	3 "	Negyed évre	5 "
Egy óra	1 "	Egy hónapra	2 "

A szerkesztésért felelős
Kutasi Imre
kiadó s laptulajdonos

Szerkesztőség Piacz-utca 79. sz. Gáll-ház (emelet)
Kiadóhivatal Piacz-utca 79. sz. Gáll-ház (földszint)
Hirdetések a legmérsékeltébb árszámítás mellett vétetnek fel

A király és az ujságírók.

Debreczen, jun. 5.

(y.) Ha én a királynak volnék, összehívnám egyszer az ujságírókat s megmondanám nekik:

„Nézzék urak, sért engem az a tulságos jóakarát, a melyben önök részesítenek. Ugy bánnak velem, mintha gyerek volnék, pedig apjuk lehetnék, amint látom valamennyiöknek s talán önök se bánnák, ha ugy volna.

Ugy gyagyognak, selypítenek hozzám, mint ahogy a kis gyereket dédelgetik. S leírják, hogy a jobb lábommal lépek e ki vagy a ballal, ha tüsszentek, azt írják, hogy de szépen tüsszentettem. Istenem! én is csak ugy tüsszentek, mint más ember. Amerre járok, kelek, nincs egy szavam, hogy azt önök le ne írják s ki ne adnák. Néha pláne reklámokat mondanak velem, az én szakálamra s az önök zsebjére. Én uram istenem! Hányszor olvastam már magamról, hogy ruganyos léptekkel járok, hogy azt mondtam itt és ott „örömmel jöttem az önök körébe“, hogy „meg vagyok elégedve“, „szép, nagyon szép“, s még száz és száz mondat, amit önök is csak ugy elmondanak napjában százszor, mint én, csak hogy az önök ajkáról nem veszi e és nem teozi bele a hírlapokba senki, mert önök annak kárát vallanak s haragudnának érte.

Az isten áldja meg önöket, édes ujságíró urak, ne keverjenek engem bele ezekbe a gyerekségekbe. Azért, hogy a hogy a tudósításaik hosszabbak legyenek, ne fektessenek engem így bele áldozatnak, laptölteléknek. Végre is a királyuk vagyok!

Ha valamit én nyilatkozni akarok, van arra nekem szócsövem elég, majd azok elkürtölik. Ez a nyilatkozat már kürtszóra lesz fogalmazva, csak ezeket variálják s magyarázzák. Vagy ha valami érdekeset mondok, mint öcsém a németek császára.

Azt se bánom, ha szellemeskednek tetteimen s szavamon (már a maga módja szerint), de a szellemtelen krajczáros szenzáció hajhászatnak azt a nemét ne üzzék kérem, hogy nyers anyagnak felhasználják s apró cseprő, szórakozottan kiejtett szavaimat felszedegessék és másnap arany tányéron elem hordják.

Ha a mi bölcs és jó királyunk ezt megtenné, bizony jól tenné. Megakasztaná s magyar lapokat az izléstelenségnek ama mániájában, melybe belélesnek mindannyiszor, ahányszor királyunk dolgairól referálnak.

Ezek a referádák valóságos felségsértések, émelygős, vonagló unalmas szóerőködések.

S legkevésbé sem magyarosak. A

magyar ember tud lelkesedve, tud komolyan és tud az érzések minden faja szerint nyilatkozni uralkodójáról, tud kedélyesen is, ugy mint senki más, de ez a félig gyerekes, félig lakajos pumiszerű utána szaladgálás s minden elejtett vagy eldobott morzsának felszedegése és csemege gyanánt való feltalálása — ez nem felel meg a magyar természetnek se ujságírás, se ujságolvasás szempontjából.

Tegyenek le róla a fővárosi verseny kollegák!

— A katolikus autonómia Junius 18-án ül össze a katolikus autonómia 12-es bizottsága, mely hivatva van a kormány képviselőivel a katolikus autonómia elveinek megállapítása végett tárgyalni.

— Igazságügyi ankét. Mint értesülünk, a junius hó 12-én az igazságügyminiszteriumban összeülő szaktanácskozmány kizárólag a büntetőtörvénykönyv novellájával fog foglalkozni.

Politikai hírek.

A bosnyákok kérvénye a magyar képviselőházhoz. A mohamedán és görög keleti bosnyák küldöttségének, a mint értesülünk egyetértőleg elhatározták, hogy a magyar képviselő házhoz egy együttes memorandumot nyújtanak be, a mely memorandumot illetve kérvényt az itt időző deputációk tagjain kívül a Tuzláról és Banjalukáról megérkezendő többi mohamedán küldöttek is, sőt katolikus elemek is alá fognak írni. A katolikus elemek alatt érteni kell a ferenczrendi szerzeteseket és több katolikus földbirtokost. A kérvény benyújtására a deputánsok Visontai Soma orsz. képviselőt fogják felkérni.

Az osztrák politikai helyzet. A prágai «Politik» szerint a tegnapi minisztertanács, a melyben dönteni kellett volna a jövőre vonatkozólag, nem hozott határozatot. Ennek oka abban rejlik, hogy az összes Budapest és Bécsben megkísérlett békítési kísérletek eredménytelenek maradtak s a kormány nem akar a saját akarata szerint eljárni. A csehek a Reichsrath legközelebbi ülésén ismét megkezdik az obstrukciót és pedig még erősebben mint eddig.

Pünkösdi emlékezés.

— Vissza gondolás a múltól. —

Manapság már ünnep sincs falun. Lázás, ideges gyorsasággal élnek az emberek. Múltnak is, zajosan, angol és francia módra, van raout és jour, de igazán békés, igazán vidám ünnepet ülni nem ér rá most senkisésem. Régi sátoros ünnepek emléke esendül föl lelkem

mélyén, mintha Boccherini egy édes menuet-tója zengene lágyan.

Látok akáczárnyas, ámbitusos kuriákat, a falu széles, nagy utczáján meg messziről megmutatja a májusfa, melyik gazdaember házában találkozik eladólány. Lanyha szellő hajtogatja a vékony nyárfácska lombkoronáját, és messze virít róla a piros-kendő, a török bársony, meg a zsali, nagyvirágos.

Talán a legmagyarabb ünnep a pünkösdi mert erről szól a legtöbb nóta, ehhez fűződött a multban sok, ma már mindinkább elenyésző népszokás.

A magyar legény, ha dicsérni akarta kedvesét, így szólt a nótaja:

Nem anyától lettél —
Rózsafán termettél,
Piros pünkösdi napján
Hajnaltól születted.

Hajdan pünkösdi királyt is választottak némely vidéken. Afféle mezei lóverseny volt ez, s a mely legény legelőbb ért a célhoz, egy esztendeig az lett a pünkösdi király. Azért is tartja a közmondás valamely nem hosszú dicsőégről, hogy olyan, mint a pünkösdi királyság. A pünkösdi királyt virágfüzérel megkoszorúzták, ajándékokat kapott, s a népmulatságban, ha volt földesur a faluban annak nevével vagy leányával nyitotta meg a tánczot.

Nógrádban, az ugynevezett Karancsalján meg a mimimamás lányok jártak. Fehérbe öltöztek, fejükre pünkösdi rózsából fontak koszorút és sorra járva a falu házait, rákezdtek éneküket:

Mi van ma, mi van ma —
Piros pünkösdi napja.
Holnap lesz, holnap lesz
A második napja.

A gazdák behitták a lánykákat, gazdagon megajándékozták, megvendégelték s csak ugy bocsátották további utjukra.

A régi világban, mikor még nem volt annyi társaságos érintkezési pont, mint napjainkban s különösen a vidéken lakó nemes-ség volt meglehetősen elszigetelve, akkor az uri rend is jobban megülte az egyházi ünnepeket.

Látjuk ezt Jászay Pál, a későbbi nevezetes történettudós ifjúkori naplójegyzeteiből, a melyekben mintegy meglevenedik szemünk előtt a kedélyes, vendégszerető magyar házigazda, letűnt megyei életünk ez a már kiveszett tipikus alakja. Elmondja, micsoda nagy mulatságok estek Mikóbázan Komáromy István abajumegyeyei, meg Nagyaluban, Bónis Sámuel szabolesmegyei viczispán házában és olvassuk, hogy mulatott otthon, Abauj-Szántón, mikor szüleinél töltötte az ünnepeket.

A vidám, nyájas mulatozás mellett a

templom, az imádság is eszébe jutott az akkori ifjuságnak.

A szabadságharc lezajlása után bekövetkezett szomorú időkben is nagy volt még a társaságos összetartás, sokat vigadt sirva a magyar; de mindinkább fogyott a vagyon, jutott idegen kézre az ősi kuria és kopott a magyarnak virágos, sallagos jókedve.

Nem szól ma már a nóta napsütötte ámbitusokon, nem jár a cigány köszönteni piros pünkösdi napját, s szürke, örökösen egyforma hétköznapiakba veszve csak emlékezete maradt meg régi uraknak — régi ünnepeknek.

Régi debreczeni történet.

— Egy énekes életéből. —

Neumann Dávid a kilenczvennégy éves aggastyán, ki véletlen szerencsétlenség következtében összeégett királyutcai lakásán, nagy kínok között halt meg a Rökus-kórházban, nevezetes arról, hogy nesztora volt a budapesti kuplé-énekeseknek.

Ő alapította a fővárosban 1823-ban az első orfeum-társaságot, melylyel aztán a vidéket is bejárta.

Az abszolutizmus idejében neki is meggyült a baja a rendőrséggel, mert megcsipkedte a kupléiban az osztrákokat. Báró Prottmann, az akkori rendőrfőnök magához rendelte őt egy izben.

— Hallja, Neumann, — így kiáltott rá, — miért nem énekel maga «gutgessint» kuplékat?

— Mert akkor üresen maradna az orfeumom, — felelt az énekes.

Prottmann erre kiadta a rendeletet, hogy az orfeumtársaságnak nem szabad többé előadást tartania a főváros területén.

Neumann a vidéket kereste föl ezután. Debreczenben is megfordult ahol érdekes eset történt vele.

Az első előadásra személyesen hívta meg az ott állomásozó tisztikart, mely este csakugyan megjelent az orfeumban, élén Kiesl altábornagygyal.

Neumann különös meglepetést készített elő a tisztikar számára. Megtudta ugyanis, hogy a katonák nagyon panaszkodnak a prófunt rosszasága miatt s többen közülök meg is betegedtek már a rossz eledeltől.

Szerzett egy ilyen kenyeret s kilépett vele a színpadra és kuplét énekelt a katonák panaszáról.

Eldanolta, hogy a szállítók dohos lisztből sütik a prófuntot s a szegény katonák mennyit szenvednek e miatt.

Végezetül magasra tartotta a kezében levő kenyeret és csengő rimekben szólította fel a tisztikart, hogy kóstolja meg. Kiesl altábornagy dühösen ugrott fel a helyéről.

— Huszonötöt vágatok erre a kópéra, ha nem mondott igazat! De ha igazat mondott, — tette hozzá a tisztikar felé fordulva — majd lessz egy kis mustrálás.

Ezután sietve hagyta el a termet; nyomban követték a tisztikar is, kiknek egyszerre elment a kedvük az orfeumtól. A vizsgálat igazat adott Neumannnak; egész csomó tiszt került vád alá, a katonák pedig nem kaptak többé dohos kenyeret.

Az énekes jutalmat kapott a tábornoktól.

A magyar költő ünneplése Párisban.

(Saját tudósítónktól.)

Páris, jun. 3.

A magyar kolónia Jókai Mór és neje tiszteletére tegnap este bankettet rendezett amelyre a francia sajtó számos tagját is meghívta.

A magyarok részéről megjelentek: Lukács Béla kormánybiztos nejevel, Graenzstein Béla államtitkár, báró Bohus, Farbaki István, Ágoston József és Brázay Kálmán képviselők, a kormánybiztosság tagjai, a jurytagok és a Párisban lakó magyar előkelőségek nejeikkel.

A banketten felköszöntőt mondtak: Borostyáni Nándor a francia sajtóra, Székely Béla Jókaira és Melet, a Temps munka társa Jókainéra.

Jókai maga három felköszöntőt mondott: egyet magyar nyelven a párizsi magyarokra, egyet francziául a francia hírlapírókra.

Ezen felköszöntője valóságos szenzációt keltett. A magyar költő a kiállítást, mint a munka ünnepét dicsőítette és poharát a francia köztársaság elnökére ültette.

Végül harmadik felköszöntője a francia hölgyeknek szólt.

Lukács Béla tiszteletével harmincz esztendőre pillantott vissza. Akkor egy budapesti lapnál hárman dolgoznak együtt; Jókai Mór, Hegedüs Sándor és ő. Mily furcsán intézte a gondviselés hogy újra össze kerültek: Hegedüs mint kereskedelmi miniszter, szóló mint kormánybiztos és Jókai mint a párizsi kiállítás magyar osztályának legkiválóbb kiállítója.

Magyarország büszkeségére, Jókaira ültet poharát. A társaság cigányszó mellett éjfélig jó hangulatban maradt együtt.

Regény a hétköznapi életből.

— Saját tudósítónktól. —

jun. 4.

Egy nagy magyar alföldi városból — írják lapunknak — a következő történetet:

Elt minálunk egy boldog szerelmes pár. Már ki is tüzték az esküvő napját. A vőlegény felment Pestre. Sok pénzzel ment fél, a maga és a menyasszony pénzével. Kelenyét akart vásárolni, mindenféle butort és szobaberendezést.

Május volt a fővárosban. Szerelemnek és lóversenynek korszaka. A vőlegény gazda volt s szerette a szép, tüzes lovat, mint minden magyar ur. Elment a lóversenyre. Ha már ott volt, egyik-másik lovat megrakta néhány forinttal a totalizátornél. Nyert. Nem valami sokat, de eleget arra, hogy megszólaljon lelkében a nyerészkedési vágyak a démona.

Másnap már a bookmaker körül sürgött forgott. Nagyobb összegbe játszott és sokat veszített. Elvesztett a maga pénzét teljesen. Ám a pénzre szüksége volt, elhatározta, hogy visszanyeri, de másnap újra veszített. Elszott a menyasszonya pénze is.

A szerencse, ez a szeszélyes istenasszony nem fordította többé felé ragyogó szemét. Mi-

tegyen? Hogy számoljon be otthon? Hogy kerüljön a menyasszonya szeme elé?

Nem csoda, ha kétségbeesett szegény. Az esze megzavarodott, kábult fővel nekiment a Dunának.

Megírta, hogy megöli magát s ezt az írást és a levetett kabátját megtalálták a víz partján. Bár a holttestet nem fogták ki, a menyasszonya, családja, barátai megtudhatták belőle, hogy egy boldog vőlegény, az esküvője előtt, elemészette magát.

Csak hogy nem halt meg.

— A hideg víz eszméletre térítette. Fel-támadt benne az élet ösztöne, uszni kezdett. Jé uszó volt, de nedves ruhája akadályozta mozgásában. Kifáradt, lábaiba göres állott, mint a fejsze, lemerült másodszer is.

Tutajosok kifogták, életre keltették. Kinyitotta szemét, eszébe jutott minden. Menyasszonya, szülei, már értesültek öngyilkossága hírére s keservesen megsiratták. Mi sem állt utjában, hogy új életben kezdjen. Kérte a tutajosokat, a kik fát szállítottak az Al-Dunára, fogadják fel hajóslegénynek őt is. Nem akarták. Hogy végzzen erős, kemény munkát fehér, uras, gyenge kezével?

Adig rimázkodott nekik, hogy szívük meglágyult. Gondolták, valami rossz fát tett a tüzre, azért akar menedéket keresni a társadalom legalsóbb rétegeiben. Átment egy csomó viszontagságon, végre beállott halászlegénynek. Ez az életmód kedvére volt.

A napfényben szikrázó folyam, a eső-nakról a vízbe vetett háló, a gazdag zsákmány érdekelte. A csipős reggelek, a langyos csilagos éjszakák, a melyekben végtelen álmadozásokba merült s elhagyott, szépséges menyasszonyáról gonoolkozott.

Eltelt így öt év.

Arca feketére sült, keze eldurvult, a nehéz munkát megszokta. Kezdte elfelejteni, hogy ur. Ám egy szép tavaszi alkonyaton vadásztársaság érkezett nádfadeles, kis halászkunyhójához. — Vizimadarakra lestek egész álló nap.

Farkasétvágygyal láttak hozzá a dunai halász halpaprikásához. Bezelgettek, adomáz-tak, mint ahogy már az ilyenkor szokás. A halász elsápadt, a hogy haltgatta. Keze reszketett, mikor a halpaprikást egy bográcsban eléjük tette.

A könnyei perogtek.

Az urak az ő városából valók voltak. A menyasszonyáról beszéltek, a ki öt év óta siratja. Gyászbaborult szüleiéről, a ki ma sem hiszik, hogy fiuk öngyilkos lett. Hiszen vallásosan nevelték, inkább talán gonosz emberek dobták a Dunába a pénzeért.

A vége az lett, hogy a halász elárulta magát. Barátainak mindent bevallott. Azek nagy diadallal vitték haza a tékozló fiut. Otthon tárt karokkal fogadták a szülői, meg a menyasszony.

A napokban vezette oltárhoz szive választottját, hogy a teljes boldogság valamennyi csillagával a szívükre és fejükre szakadjon.

Ebben a regényes történetben az a legérdekesebb, hogy szóról-szóra igaz. Mert az élet a legtalálékonyabb regényíró.

NAPIHIREK.

Pünkösdi után.

Vége a pirosrózsás ünnepnapoknak, melyek annyi hívó léleknek adták a bibliai méznél édesb vigasztalás balzsamát.

Elnémultak a harangok ünnepre hívogató ajkai; elhangzott az ének, az ima és a dal a templomokban és a szabad természet elringató ölén és most ismét jönnek a szürke hétköznapiok; megint munkába kezd a dübörgő zsvajv gépek milliója, ismét sebesebben dobog a vén föld szive, újra kézbe kerülnek a kissé megpihent szerszámok a mindennapi kenyérért; ismét szálló lárma, zsvajv zsong utcán, uton és tereken, melyek még tegnap szintén ünnepi díszben voltak, mint az emberek, kik a keresztyén világnak egyik legfőbb és legmisztikusabb napjait ünnepelték vidám büszkeséggel.

Hát csak hadd jöjjenek a munka fáradtságos napjai! Azok, kik igazán vették a Szentlélek vigasztaló erejét, — örömet találnak a verejték hullatásában, mert a ki hittel, reménnyel és szeretettel harcol: azt boldogabb pünkösdi várja az örök élet pálmáival.

— Pünköszt a Nagyerdőn. Óriási

tömeg gyűlt egybe a szekértáborban. A nép zúgott zibogott, élvezte az erdei levegőt és érezte a tömeg hatását. Egy pár szemfüles gyermek is ott futkázott, mintha semmire sem érdekelt volna az erdei mulatságon kívül. Pedig az agyafurt fickók hatalmas manipulációt vittek végbe. Úgyesen és észrevétlenül innen egykendőt, onnan egy pokrócot, tányért, csuprot, a mihez csak hozzá fértek, — mindent összeszedtek. Egy helyre hordták a hol egy öreg asszony, meg két lány szívesen fogadták a gyűjtőket s a mindenféle holmit úgy vették gond alá, mintha az övék lett volna.

De rajta vesztett a kompánia. Egy legény észrevette mikor leakasztotta a szeredást a szekérről és utána eredt. A gyerek lohalt, elhajította a tarisznyát is, de a legény utólérte és megverte. Még ezzel se elégedett meg, hanem utánna leset, hogy nem csinálnak-e valamit. Egyszer egy másik olyan esetet vett észre, s egy pajtásával óvatosan kísérték a fiukat, hová viszik.

Hanem a fiuk észrevették a dolgot és kiabálva hánytak el mindent s kis idő múlva a keresők egy rakás holmira találtak egy bokor tövében gazdátlanul. Persze nem soká lett gazdátlan, mindnek akadt a ki magáénak vallja, csak az a kár, hogy nem a régi gazdáikhoz kerültek vissza.

— **Népvándorlás.** A kis vasut dolgozott meg tegnap magáért. Déli 12 órától csaknem éjfél 12 ig hordta szakadatlan a zsafolt kocsikat ki a nagyerdőre s vissza. Ugy 2 órától 6-ig a kistemplomtól az erdőig egy állomás on sem lehetett felülni. A tömeg nagy része a vasuti állomásra kiment csak hogy felülhessen és volt rá nem egy eset, hogy már ott is csak egy részük fért be. Ot gép járt 4-4 kocsival s kiszállítottak körülbelül kétezer embert. Az erdőn volt vagy 15-20 ezer lélek — akik mind mulattak.

— **A nagyerdei tűzijátékok.** Piros pünkösdi ünnepnapjait igazán meglepő tűzijátékok tették kellemesebbé a nagyerdőn, melyet nagyszámú közönség nézett, mind két este gyönyörködve a ritka élvezetben, melyet **Leidenfrost** és **Juhász**, pyrotechnikus, rendezett, kik vasárnap alkalmával is megszerezhetnék azt a kellemes szórakozást a publikumnak, mely ilyenekkel szemben sohasem hálátlan.

— **Piros pünköszt piros vér.** Piros vérnek is kellett folyni piros pünkösdi napján Fodor András és Gál Ferencz tanyasi legények bejöttek mulatni a városba, de már másodnap délutánra erősen virágos kedvük kerekedett. Gál Ferkó maradt a józanabb s mikor látta, hogy a komája már elodáig van, azt az okos gondolatot találta ki, hogy elveszi attól az ujjasát meg a tarisznyáját, hogy el ne veszítse. De az **András** gyerek dühbe jött.

— Az ujjasom kell? Nesze, hadd legyen

egy jó ujjasa rongyos, és evvel úgy vágta fejbe a pajtást hogy csak úgy ömlött utána a vér. A kigyó utca végig véres lett a verekedők után, a kik aztán nekibusultan mentek ki a tanyára segítségül hívni a barátokat.

— **Gazdátlan vizsla.** Ezelőtt egy héttel egy vizsla került **Fekete István**, 40 számú városi rendőr birtokába, ki azóta magánál tartja a vizslát. Gazdája — kellő igazolás után — átveheti Homok utca 141. szám alatt.

TÁVIRAT.

Véres pünköszt Budapesten.

Budapest., jun. 5. (A Debr. Hirlap eredeti távirata. Erk. reggel 7 óra 22 perczkor.) A keresztyén világ tegnapi, poétikus ünnepnapja tragikus véget ért este 9 órakor a fővárosunk *Zugliger*ben. Ugyanis a **végállomásra** beérkezett **viilamos kocsi** ezer és ezer ember **dulakodva rohanta meg annyira, hogy az óriási teher alatt a fűkező meglazult s vezető nélkül a lejtős uton örült rohanással indult el, míg egyszerre egyensúlyt veszítve, felborult a fordulónál. E borzalmas katasztrófa áldozatai: **Gromm** Gyula keraskedő, neje; **Schneider Kálmán**, kereskedő; **Fabry József**, kassaode-bergi vasuti főfelügyelő neje; **Brandweiner Mór**, kassaode-bergi főmérnök, haldoklik; továbbá meghalt: **Steininger Berta**, üveges neje és még e halottakkal 10 sebesült a **szent János kórházban**.**

Tudja Isten . . .

Tudja Isten mi az, amit érzek,
Bódulás vagy örökös igézet?

Tűnő fénynek sápadó sugára,
Vagy a vulkán izzó tengerárja;

Kiesi lepke félénk libbenése,
Vagy a sólyom szárnyas küzködése;

Enyhe felhők, vagy viharos részek?
Tudja Isten mi az, amit érzek!
Molnár Jenő.

Apróság.

Tromf.

Társaságban egy éltesebb ur, akinek a kiejtése nem volt a legtiszább, szalagokról beszélt. Egy gigerli félbeszakítja:

— Önök felé, kérem, a szolagot két l-lel írják?

— Nem, felelt az ur komolyan, de az illemt két l-lel írják.

A bácsi idoges.

— A gyermekek társasága boldoggá teszi az embert.

— Csakugyan, ha látogatóban voltam a testvéremnél, akinek négy gyermeke, hát a távozásom után két hétig boldognak éreztem magamat hogy kiszabadultam a kölykök körmei közül.

Kérdés.

— Egyetlenegy barátom van ezen a világon az az én kutyám!

— Miért nem vesz még egyet?

Valami a szivarokról.

A szivarok olyanok, mint a szindarabok, mindig le kell valamit vágni belőlük, hogy használhatók legyenek.

A szivarok olyanok, mint a színházi udonságok: drágán fizetik meg, mert híres gyárostól származnak s aztán meg mit sem érnek.

A szivarok olyanok, mint a látványosságok; a kiállítás gyakran pompás, de a tartalom mit sem ér.

A szivarok olyanok, mint a realiztikus darabok, az egyiknek rosszak, mert nagyon erősek, a másikkak, aki elbirja, kitűnően ízlenek.

A szivarok olyanok, mint a virágok; értünk illatoznak és halnak meg.

A szivarok olyanok mint a lányok; a férfiakért égnek.

A szivarok olyanok, mint a politikai beszédek; ha az ember nem a maga helyén veszi a szájába, megpörköli az ajkát.

Nyiri babonák.

A Nyírségben számos babona van elterjedve melyek érdekesen tükrözik vissza a nép egyszerű gondolkodásmódját és naiv lelkületét. Ilyenek:

Aki a jegyesek közül esketésnél a másik lábára tapos, az fog uralkodni a házban.

A gyermeket születésnapján meg kell keresztelni, mert ha keresztelen marad, éjjel a rossz szellem kicseréli.

Hol kottló üi, oda fűzfásipot vagy kökőrcsin virágot bevinni nem szabad, mert a csirkék belefutnak a tojásba.

Gyermekeknek téglából játék-koczkát csinálni nem szabad, mert megég akkor a ház.

Szent György nap előtt amennyi idővel megszólal a béka, utána még annyi ideig rossz idő lesz.

Szent György napján az istálló küszöbén kívül kölest kell hinteni a földre; míg a szemeket a boszorkány össze nem szedi, addig nem árthat a tehénnek.

András-nap estélyén a leányok a kút környékét lennaggal bevetik és valami ruhadarabbal beboronálják; amelyik legény ezután álmában megjelenik, az lesz a vőlegényük.

Karácsony hajnalán, ha a leány elsőnek ért a kuthoz, az lesz a vőlegénye, akivel utközben találkozik, mikor a vizet hazafelé viszi.

Karácsony estélyén a leány három gombócba három férfinnel beirt papírdarabot tesz. A gombócokat azután megfőzi. Az lesz a vőlegénye, akinek a neve az először kivett gombócban van.

Nyilttér.*)

Óvás!

Ova intek mindenkit, hogy dr. **Gajzágó Béla** né, szül. **Castiglione** Herminnek se ne hitelezzenek, se váltókat ne számítojanak le, mert azokért szavatosságot nem vállalok.

Kérem, hagyják figyelmen kívül badar beszédeit, mivel ő nagysága rendesen nincs beszámítoható állapotban. (Pálinka.)

Debreczenben, 1900. június 5.

Dr. Gajzágó Béla

a m. kir államvasutak
segéd fogalmazója.

* E rovatban közlöttékért nem vállal felelősséget (szerk.)

1900

KÖNYV- és KÖNYOMDAI MUNKÁK

KÖNYV- és KÖNYOMDAI MUNKÁK

KUTASI IMRE

KÖNYV- és KÖNYOMDAI MUNKÁK

Debreczenben, Nagyvárad utca 2087. sz. Gáll Ferencz ház. — Ajánlja magát a mindenféle
gyors és pontos elkészítésére

**Eivállal: tankönyveket, hírlapokat, folyóiratokat és rovatozott leveket,
ÉT-, BOR- és ÁRLAPOKAT; DISZMŰVEKET**
arany, ezüst és színyomatban;

**díszes egybekelési- és látogatató-jegyzet-
Szóval a nyomdászathoz tartozó megrendelések gyorsan és hiba nélkül, a legjutányosabb árban eszközöltetnek!**

A papír gyári árban számíttatik.

HIRDETESEKET a kiadásomban naponta megjelensz a **DEBRECZENI HÍRLAP**-ban legolcsóbban
számítva közlések.

KUTASI IMRE
könyv- és könyvnyomda tulajdonos.

EXHIBITIO LONDONI
DISZKORLEVELEK 1871.

a legjutányosabb árakon felvállaltatnak.

Debreczen, nyomtatott Kutasi Imre kő-és könyvnyomdájában